

andre Partiers Tilslutning under Nr. 8 stillet et Ændringsforslag til § 9. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at dersom dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget, vil § 9, sidste Stykke, være i Uoverensstemmelse med § 28, 1ste Stykke, som hele Udvalget er enedes om. Jeg vil derfor henstille, at vort Ændringsforslag bliver vedtaget, det er jo et ret ubetydeligt Ændringsforslag, men bliver det ikke vedtaget, vil der, som sagt, være Uoverensstemmelse mellem § 9 og § 28.

Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 11, 12, 13 og 14 til § 19 vil jeg udtale, at det vil være overordentlig uheldigt for Landbruget, dersom der lovfæstes andre Arbejdstider for unge Medhjælpere end for ældre. Det Arbejde, man ude paa Landet fordrer af unge Medhjælpere, er paa ingen Maade saa legemligt anstrengende, at disse unge Mennesker ikke skulde kunne arbejde i den samme Arbejdstid, som man kræver af de ældre; og hvilken Uorden det vilde medføre i et ordnet Landbrug, om nogle af Medhjælperne nedlagde Arbejdet en Time før andre, vil ærede Medlemmer af dette høje Ting meget let kunne sætte sig ind i. Jeg mener derfor, at de Ændringsforslag, som Venstres og det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer har stillet under Nr. 13 og 14, er at foretrække for de Ændringsforslag, der er stillede under Nr. 11 og 12, og jeg skal meget henstille til Tingets ærede Medlemmer at stemme for disse vore Ændringsforslag.

Til Slut skal jeg udtale mit Partis Glæde over de Ændringsforslag, man er enedes om at stille, særlig den nye Paragraf om Nedsættelse af Forligskommissioner i Kommunerne. Jeg tror, dette vil bevirke, at man vil blive fritaget for mange af de Retssager, som der hidindtil har været mellem Medhjælpere og Husbønder. Jeg tror, det skal vise sig, at der for Fremtiden kun vil komme meget faa saadanne Tvistighedssager frem for Domstolene.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for alle de stillede Ændringsforslag undtagen Ændringsforslagene Nr. 11, 12, 15, 29, 30, 31, 32, 33, 36 og 37.

R. Andersen: Jeg er overfor dette Lovforslag kommet i det Tilfælde at staa ene indenfor Udvalget med det Standpunkt, som jeg mener er det rette, og jeg maa derfor have Lov til med nogle ganske faa Ord at motivere min Stilling, samt hvorfor

jeg ikke har kunnet følge noget af de Fler-tal og Mindretal, der har dannet sig. Spørgsmaalet om Afskaffelse af den gamle Tyendelov og Indførelse af noget nyt har jo længe været under Overvejelse. Alle-rede i Begyndelsen af dette Aarhundrede, i 1905, nedsattes der en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Man blev hurtig enig om, at den gældende Tyendelov var forældet, og at man ønskede den afskaffet, men naar der blev Tale om, hvad der skulde sættes i Stedet, hørte Enigheden op; det viste sig uhyre vanskeligt at opnaa Enighed om noget bestemt Standpunkt. Efter at Tyendekommissionen havde afgivet sin Betænkning, hvilede Sagen i adskillige Aar, og først i 1911—12 blev der af daværende Justitsminister Bülow fremsat et Forslag til en ny Tyendelov. Jeg var Medlem af Udvalget og arbejdede med Lovforslaget i Samlingerne 1911—12 og 1912—13. Lovforslaget blev meget indgaaende drøftet, navnlig i Samlingen 1911—12. Der var een Ting, man ikke kunde opnaa Enighed om — ja, der var selvfølgelig mange Ting, men der var et Hovedpunkt —, og det var det samme, som endnu gør sig gældende, nemlig hvorvidt man skulde have en ny Tyendelov, som skulde gælde alle, saavel det umyndige som det myndige Tyende. Jeg hørte til dem, der mente, at vi burde have en Lov, der var en Beskyttelseslov for det unge, umyndige Tyende og for dem, der handlede paa deres Vegne, men at en Tyendelov for det myndige Tyende ikke var ønskelig eller nødvendig. Jeg mente, at det myndige Tyende burde og kunde stilles under samme Vilkaar som alle andre Mennesker i Samfundet. Jeg har aldrig kunnet indse, hvorfor det var nødvendigt at have en Undtagelseslov for Tyendet, som altsaa ikke gælder for alle andre Mennesker, og jeg kan fremdeles ikke indse det. Allerede i Tyendekommissionen var der store Uoverensstemmelser angaaende dette Punkt. Kommissionen, der afgav sin Betænkning, havde delt sig i tre Mindretal, hvoraf de to bestod af 7 Medlemmer og det tredie af 4. Det ene Mindretal paa 7 Medlemmer havde det samme Standpunkt som jeg. Det ansaa det ikke alene for overflødigt, men for uheldigt at have en Særlovgivning for det myndige Tyende. Vi arbejdede, som sagt, meget indgaaende med Forslaget i 1911—12, men naaede dog ikke at faa Sagen til anden Behandling. Ved Slutningen af Rigsdagssamlingen enedes man om at afgive en Beretning, for at Sagen hurtigt